

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 13 listopada 2013 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. na podstawie § 21 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno – rentowe odmówił A. W. (1) prawa do zmiany wysokości emerytury. W uzasadnieniu decyzji wskazano, że zgodnie ze wskazanym przepisem, środkiem dowodowym stwierdzającym wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu oraz uposażenia przyjmowanego do ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty są zaświadczenia pracodawcy lub innego płatnika składek, legitymacja ubezpieczeniowa lub inny dokument, na podstawie których można ustalić wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu lub uposażenia. W ocenie organu rentowego, przedłożone przez A. W. (1) angaże z lat 1970 – 1979 określające stawkę godzinową wynagrodzenia nie zawierają informacji odnoszących się do ilości przepracowanych godzin w ww. okresie i tym samym nie jest możliwym ustalenie prawidłowych kwot osiąganego wynagrodzenia.

/decyzja k.128 akt ZUS/

W odwołaniu do Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 11 grudnia 2013 r. od powyższej decyzji, A. W. (1) wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji w całości oraz zobowiązanie ZUS do zmiany wysokości świadczenia w oparciu o przedłożoną dokumentację z akt osobowych wnioskodawcy za lata 1970 – 1979 z (...) w Ł. i (...) nr 1 w Ł. oraz o zeznania świadków. W ocenie skarżącego, załączył on wszystkie niezbędne do zmiany wysokości świadczenia dokumenty. A. W. (1) wskazał, że z przedłożonych angaży i umów o pracę wynika wprost stawka godzinowa osiąganego przez niego wynagrodzenia zasadniczego, a ponadto, że na podstawie przedłożonych świadectw pracy możliwym jest ustalenie przepracowanego przez niego wymiaru godzin. Wnioskodawca podniósł, że w spornym okresie świadczył pracę w wymiarze 10 godzin dziennie i w każdą sobotę po 8 godzin dziennie na stanowisku kierowcy o czym mogą zaświadczyć świadkowie. A. W. (1) wniósł ponadto o dokładne przeliczenie uzyskiwanych w latach 1980 – 1981 zarobków.

/odwołanie k.2-4/

Pełnomocnik organu rentowego wniósł o oddalenie odwołania.

/odpowiedź na odwołanie k.14 - 14 odwrót/

Na rozprawie w dniu 28 kwietnia 2015 r. A. W. (1) wniósł o wyliczenie, w oparciu o umowy o pracę i angaże wynagrodzenia za okres od 19 czerwca 1970 r. do 4 grudnia 1971 r. oraz od 14 kwietnia 1973 r. do 27 października 1981 r. tj. z okresu pracy w (...) (...) i (...) nr 1 w Ł. oraz wycofał odwołanie w zakresie wyliczenia wynagrodzenia z pozostałych okresów.

/oświadczenie wnioskodawcy min. 00:01:40 – 00:29:02 z rozprawy z dnia 28 kwietnia 2015 r./

Ostatecznie na rozprawie w dniu 12 grudnia 2017 r. pełnomocnik wnioskodawcy wniósł o przeliczenie emerytury przy przyjęciu wskaźnika wysokości podstawy wymiaru świadczenia z uwzględnieniem podstawy wymiaru składki na ubezpieczenie wyliczonej z 20 najkorzystniejszych lat kalendarzowych i wskaźnika wynoszącego 73,01% i przyjęcia wynagrodzenia zasadniczego wynikającego ze stawki godzinowej z umów o pracę i angaży z uwzględnieniem wolnych sobót w okresie zatrudnienia A. W. (1) w (...) (...) w Ł. i 10 godzin pracy w pozostałe dni wraz z dodatkiem spedycyjnym, dodatkiem za rodzaj prowadzonego pojazdu, dodatku za obsługę codzienną pojazdu i dodatku stażowego lub z uwzględnieniem wskaźnika 74,01% przy przyjęciu wynagrodzenia zasadniczego wynikającego z umów o pracę oraz angaży (stawki godzinowej) za wykonywanie pracy przez wnioskodawcę we wszystkie soboty w wymiarze 8 godzin i 10 godzin w pozostałe dni tygodnia wraz z dodatkiem stażowym spedycyjnym, dodatkiem za rodzaj prowadzonego pojazdu, dodatku za obsługę codzienną pojazdu. Poza tym pełnomocnik wnioskodawcy wniósł o zasądzenie na rzecz A. W. (1) kosztów zastępstwa procesowego odwołującego się w wysokości trzykrotnej stawki minimalnej z uwagi na duży wkład pracy pełnomocnika w tej sprawie.

Pełnomocnik Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddziału w Ł. wniósł o oddalenie odwołania z przyczyn wskazanych w zaskarżonej decyzji oraz o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w wysokości trzykrotnej stawki minimalnej.

Sąd Okręgowy w Łodzi ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca A. W. (1) urodził się w dniu (...)

/okoliczność bezsporna/

W dniu 4 sierpnia 2008 r. A. W. (1) złożył do ZUS I Oddziału w Ł. wniosek o emeryturę.

/wniosek k.1-3 akt ZUS/

Decyzją z dnia 23 września 2008 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. , na podstawie ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu (...),h przyznał A. W. (1) emeryturę od 18 sierpnia 2008 r. tj. od osiągnięcia wieku emerytalnego. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał ,że do ustalenia podstawy wymiaru emerytury przyjęto wynagrodzenie , które stanowiło podstawę wymiaru składek z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia , a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 58,65 %. Podstawa wymiaru obliczona przez pomnożenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru 58,65 % przez kwotę bazową 2 275,37 zł wyniosła 1 334,50 zł. Do ustalenia wysokości emerytury Zakład Ubezpieczeń Społecznych uwzględnił następujące okresy: składkowe w wymiarze 37 lat i 2 miesiące (tj. 446 miesięcy) oraz nieskładkowe w wymiarze 1 roku (tj. 12 miesięcy). Wysokość emerytury została obliczona poprzez: pomnożenia 24 % przez kwotę bazową 2 275,37 zł , co dało kwotę 546,09 zł , pomnożenie wskaźnika 1,3 % przez ilość miesięcy składkowych tj. 446 ,a następnie otrzymany wynik podzielono przez 12 i pomnożono przez podstawę wymiaru o wartości 1 334,50 zł co dało kwotę 644,83 zł , pomnożenie wskaźnika 0,7% przez ilość miesięcy nieskładkowych tj. 12 ,a następnie otrzymany wynik podzielono przez 12 i pomnożono przez podstawę wymiaru o wartości 1 334,50 zł co dało kwotę 9,34 zł. Po zliczeniu uzyskanych kwot otrzymano kwotę emerytury o wartości 1 200,26 zł miesięcznie.

/decyzja k.80 akt ZUS/

Z treści załącznika do ww. decyzji wynika ,że najkorzystniejszy wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 58,65 % , a wyliczono go z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia wnioskodawcy przyjmując ,że :

- za rok 1980 podstawa wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne wyniosła 90 295,00 zł co przy kwocie rocznego przeciętnego wynagrodzenia ogłoszonego za dany rok kalendarzowy wynoszącej 72 480,00 zł dało stosunek podstawy wymiaru składek do rocznego przeciętnego wynagrodzenia o wartości 124,58 %,
- za rok 1981 podstawa wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne wyniosła 75 008,00 zł co przy kwocie rocznego przeciętnego wynagrodzenia ogłoszonego za dany rok kalendarzowy wynoszącej 92 268,00 zł dało stosunek podstawy wymiaru składek do rocznego przeciętnego wynagrodzenia o wartości 81,29 %,
- za rok 1985 podstawa wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne wyniosła 120 000,00 zł co przy kwocie rocznego przeciętnego wynagrodzenia ogłoszonego za dany rok kalendarzowy wynoszącej 240 060,00 zł dało stosunek podstawy wymiaru składek do rocznego przeciętnego wynagrodzenia o wartości 49,99 %,
- za rok 1987 podstawa wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne wyniosła 168 000,00 zł co przy kwocie rocznego przeciętnego wynagrodzenia ogłoszonego za dany rok kalendarzowy wynoszącej 350 208,00 zł dało stosunek podstawy wymiaru składek do rocznego przeciętnego wynagrodzenia o wartości 47,97 %,
- za rok 1991 podstawa wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne wyniosła 9 692 405,00 zł co przy kwocie rocznego przeciętnego wynagrodzenia ogłoszonego za dany rok kalendarzowy wynoszącej 21 240 000,00 zł dało stosunek podstawy wymiaru składek do rocznego przeciętnego wynagrodzenia o wartości 45,63 %,

- za rok 1993 podstawa wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne wyniosła 24 856 400,00 zł co przy kwocie rocznego przeciętnego wynagrodzenia ogłoszonego za dany rok kalendarzowy wynoszącej 47 940 000,00 zł dało stosunek podstawy wymiaru składek do rocznego przeciętnego wynagrodzenia o wartości 51,85 %,
- za rok 1994 podstawa wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne wyniosła 34 467 000,00 zł co przy kwocie rocznego przeciętnego wynagrodzenia ogłoszonego za dany rok kalendarzowy wynoszącej 63 936 000,00 zł dało stosunek podstawy wymiaru składek do rocznego przeciętnego wynagrodzenia o wartości 53,91 %,
- za rok 1995 podstawa wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne wyniosła 4 637,20 zł co przy kwocie rocznego przeciętnego wynagrodzenia ogłoszonego za dany rok kalendarzowy wynoszącej 8 431,44 zł dało stosunek podstawy wymiaru składek do rocznego przeciętnego wynagrodzenia o wartości 55,00 %,
- za rok 1996 podstawa wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne wyniosła 5 967,98 zł co przy kwocie rocznego przeciętnego wynagrodzenia ogłoszonego za dany rok kalendarzowy wynoszącej 10 476,00 zł dało stosunek podstawy wymiaru składek do rocznego przeciętnego wynagrodzenia o wartości 56,97 %,
- za rok 1997 podstawa wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne wyniosła 7 181,68 zł co przy kwocie rocznego przeciętnego wynagrodzenia ogłoszonego za dany rok kalendarzowy wynoszącej 12 743,16 zł dało stosunek podstawy wymiaru składek do rocznego przeciętnego wynagrodzenia o wartości 56,36 %,
- za rok 1998 podstawa wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne wyniosła 8 540,62 zł co przy kwocie rocznego przeciętnego wynagrodzenia ogłoszonego za dany rok kalendarzowy wynoszącej 14 873,88 zł dało stosunek podstawy wymiaru składek do rocznego przeciętnego wynagrodzenia o wartości 57,42 %,
- za rok 1999 podstawa wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne wyniosła 10 812,26 zł co przy kwocie rocznego przeciętnego wynagrodzenia ogłoszonego za dany rok kalendarzowy wynoszącej 20 480,88 zł dało stosunek podstawy wymiaru składek do rocznego przeciętnego wynagrodzenia o wartości 52,79 %,
- za rok 2000 podstawa wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne wyniosła 10 887,14 zł co przy kwocie rocznego przeciętnego wynagrodzenia ogłoszonego za dany rok kalendarzowy wynoszącej 23 085,72 zł dało stosunek podstawy wymiaru składek do rocznego przeciętnego wynagrodzenia o wartości 47,16 %,
- za rok 2001 podstawa wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne wyniosła 12 714,89 zł co przy kwocie rocznego przeciętnego wynagrodzenia ogłoszonego za dany rok kalendarzowy wynoszącej 24 742,20 zł dało stosunek podstawy wymiaru składek do rocznego przeciętnego wynagrodzenia o wartości 51,39 %,
- za rok 2002 podstawa wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne wyniosła 13 461,23 zł co przy kwocie rocznego przeciętnego wynagrodzenia ogłoszonego za dany rok kalendarzowy wynoszącej 25 598,52 zł dało stosunek podstawy wymiaru składek do rocznego przeciętnego wynagrodzenia o wartości 52,59 %,
- za rok 2003 podstawa wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne wyniosła 14 875,56 zł co przy kwocie rocznego przeciętnego wynagrodzenia ogłoszonego za dany rok kalendarzowy wynoszącej 26 417,64 zł dało stosunek podstawy wymiaru składek do rocznego przeciętnego wynagrodzenia o wartości 56,31 %,
- za rok 2004 podstawa wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne wyniosła 15 810,62 zł co przy kwocie rocznego przeciętnego wynagrodzenia ogłoszonego za dany rok kalendarzowy wynoszącej 27 474,84 zł dało stosunek podstawy wymiaru składek do rocznego przeciętnego wynagrodzenia o wartości 57,55 %,
- za rok 2005 podstawa wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne wyniosła 16 805,31 zł co przy kwocie rocznego przeciętnego wynagrodzenia ogłoszonego za dany rok kalendarzowy wynoszącej 28 563,48 zł dało stosunek podstawy wymiaru składek do rocznego przeciętnego wynagrodzenia o wartości 58,83 %,

- za rok 2006 podstawa wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne wyniosła 16 986,70 zł co przy kwocie rocznego przeciętnego wynagrodzenia ogłoszonego za dany rok kalendarzowy wynoszącej 29 726,76 zł dało stosunek podstawy wymiaru składek do rocznego przeciętnego wynagrodzenia o wartości 57,14 %,
- za rok 2007 podstawa wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne wyniosła 18 845,53 zł co przy kwocie rocznego przeciętnego wynagrodzenia ogłoszonego za dany rok kalendarzowy wynoszącej 32 292,36 zł dało stosunek podstawy wymiaru składek do rocznego przeciętnego wynagrodzenia o wartości 58,36 %,

Suma wyniosła 1173,09%

Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru stanowiący stosunek sumy wskaźników z poszczególnych lat kalendarzowych do liczby lat wyniósł 58,65 % (1173,09% : 20).

/załącznik do decyzji z dnia 23 września 2008 r. k.74 akt ZUS/

Decyzją z dnia 18 listopada 2008 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. na podstawie ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych przeliczył A. W. (1) emeryturę z uwzględnieniem okresu zatrudnienia od 1 sierpnia do 17 października 2008 r. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że do ustalenia podstawy wymiaru emerytury przyjęto wynagrodzenie, które stanowiło podstawę wymiaru składek z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 58,65 %. Podstawa wymiaru obliczona przez pomnożenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru 58,65 % przez kwotę bazową 2 275,37 zł wyniosła 1 334,50 zł. Do ustalenia wysokości emerytury Zakład Ubezpieczeń Społecznych uwzględnił następujące okresy: składkowe w wymiarze 37 lat i 4 miesiące (tj. 448 miesięcy) oraz nieskładkowe w wymiarze 1 roku (tj. 12 miesięcy). Wysokość emerytury została obliczona poprzez: pomnożenia wartości 24 % przez kwotę bazową 2 275,37 zł, co dało kwotę 546,09 zł, pomnożenia wskaźnika 1,3 % przez ilość miesięcy składkowych tj. 448, a następnie otrzymany wynik podzielono przez 12 i pomnożono przez podstawę wymiaru o wartości 1 334,50 zł co dało kwotę 647,63 zł, pomnożenia wskaźnika 0,7% przez ilość miesięcy nieskładkowych tj. 12, a następnie otrzymany wynik podzielono przez 12 i pomnożono przez podstawę wymiaru o wartości 1 334,50 zł co dało kwotę 9,34 zł. Po zliczeniu uzyskanych kwot otrzymano sumę o wartości 1 203,26 zł.

/decyzja k.107 akt ZUS/

Zgodnie z decyzją ZUS I Oddziału w Ł. z dnia 1 marca 2011 r. wysokość miesięcznej emerytury wnioskodawcy wyniosła 1 376,82 zł

/decyzja k.116 akt ZUS/

W dniu 17 października 2013 r. do organu rentowego wpłynął wniosek A. W. (1) o ponowne ustalenie wysokości świadczenia emerytalno – rentowego wraz z załączonymi umowami o pracę oraz angażami z (...) (...) w Ł..

/wniosek 126 akt ZUS, angaż i umowy o pracę k.117 – 125 akt ZUS/

Po rozpatrzeniu powyższego wniosku, organ rentowy w dniu 13 listopada 2013 roku wydał zaskarżoną decyzję i odmówił wnioskodawcy prawa do przeliczenia emerytury.

/decyzja k.128 akt ZUS/

W okresie od 24 kwietnia 1968 r. do 10 kwietnia 1970 r. A. W. (1) odbywał zasadniczą służbę wojskową.

/wyciąg z książeczki wojskowej k.12 akt ZUS/

Od dnia 1 kwietnia 1967 r. do 30 listopada 1967 r. wnioskodawca zatrudniony był na umowę o pracę w pełnym wymiarze czasu pracy w Rolniczej Spółdzielni Produkcyjnej w K..

/świadcstwo pracy k.8 akt ZUS/

Od dnia 7 grudnia 1967 r. do dnia 17 kwietnia 1968 r. wnioskodawca zatrudniony był na umowę o pracę na 1/2 etatu w Przedszkolu nr (...) w Ł..

/świadcstwo pracy k.10 akt ZUS/

W okresie od 18 stycznia 1972 r. do 10 czerwca 1972 r. wnioskodawca zatrudniony był na umowę o pracę w Przedsiębiorstwie (...) w Ł. , gdzie w pełnym wymiarze czasu pracy świadczył pracę na stanowisku kierowcy.

/okoliczność bezsporna , świadcstwo pracy k.55 , akta osobowe wnioskodawcy z (...) nr 1 w Ł./

W powyższym zakładzie wnioskodawca otrzymywał wynagrodzenie zasadnicze w wysokości 5,20 zł na godzinę i ewentualnie premię uznaniową.

/umowa o pracę z 17 stycznia 1972 r. akta osobowe wnioskodawcy z (...) nr 1 w Ł./

W okresie od 28 sierpnia 1972 r. do 7 kwietnia 1973 r. wnioskodawca zatrudniony był na umowę o pracę w Miejskim Przedsiębiorstwie (...) w Ł. , gdzie w pełnym wymiarze czasu pracy świadczył pracę na stanowisku kierowcy.

/okoliczność bezsporna ,świadcstwo pracy k.18 akt emerytalnych/

W okresie od 19 czerwca 1970 r. do 4 grudnia 1971 r. oraz okresie od 14 kwietnia 1973 r. do 27 października 1981 r. wnioskodawca zatrudniony był na umowę o pracę w pełnym wymiarze czasu pracy w Przedsiębiorstwie (...) w Ł. , gdzie wykonywał obowiązki kierowcy.

Z treści umów o pracę oraz angaży jakie otrzymał wnioskodawca podczas zatrudnienia w ww. zakładzie pracy wynika , że jego wynagrodzenie zasadnicze przedstawiało się następująco:

- od dnia 19 czerwca 1970 r. do 4 grudnia 1971 r. wynosiła 5,20 zł/godz. We wskazanym okresie wnioskodawca nie pobierał żadnych dodatków.

- od dnia 14 kwietnia 1973 r. wynagrodzenie zasadnicze wnioskodawcy wynosiło 5,20 zł/godz.

Zgodnie z aneksem do umowy o pracę (z dnia 2 kwietnia 1973 r.) wnioskodawcy przyznano od 14 kwietnia 1973 r. dodatek w wysokości 30 zł dziennie za wykonanie czynności polegających na zapinaniu i odpinaniu ładunku oraz za wykonywanie wszystkich czynności spedycyjnych. Z treści aneksu wynika ,że dodatkowe wynagrodzenie mogło być wypłacone jedynie w przypadku potwierdzenia w dokumentach pracy kierowcy pojazdu dodatkowych czynności. W przypadku gdy czynności dodatkowe wykonywane były przez czas krótszy niż 4 godziny dziennie , wynagrodzenie mogło wynosić najwyżej połowę dziennego wynagrodzenia.

Następnie wynagrodzenie zasadnicze wnioskodawcy w powyższym zakładzie kształtowało się następująco:

- od dnia 20 października 1973 r. - 7,50 zł/godz.

- od 1 kwietnia 1974 r. - stawka 9 zł/godz. oraz dodatek za rodzaj prowadzonego pojazdu w wysokości 4 zł/godz. i premia wg obowiązujących przepisów. (podstawa – Uchwała nr 60 Rady Ministrów z 15 marca 1974 r. oraz Zarządzenie nr 11 Ministra Pracy , Płac i Spraw Socjalnych z dnia 18 marca 1974 r.

- od dnia 1 maja 1978 r. – wg gr. VII – 10,00 zł/godz. oraz 4 zł jako dodatek za rodzaj prowadzonego pojazdu.

- od dnia 1 maja 1979 r. - wg gr. VII – 11,50 zł/godz. oraz 4 zł jako dodatek za rodzaj prowadzonego pojazdu.

- od dnia 1 stycznia 1980 r. do 27 października 1981 - wg gr. VII – 12,50 zł/godz. oraz 4 zł jako dodatek za rodzaj prowadzonego pojazdu.

Wynagrodzenie wnioskodawcy za 1980 r. wyniosło 90 295,00 zł

Wynagrodzenie wnioskodawcy za 1981 r. wyniosło 75 008,00 zł

/dokumentacja pracownicza k.60 : umowy o pracę , angaże ,aneks do umowy o pracę z 2 kwietnia 1973 r., karty wynagrodzeń za lata 1980 – 1981 oraz zeznania wnioskodawcy złożone na rozprawie w dniu 14 września 2017 r. , 01:06:16 – 01:16:45 i z dnia 23 listopada 2017 r. 00:03:22 – 00:20:25/

W ww. zakładzie wnioskodawca pracował wyłącznie na stanowisku kierowcy w systemie akordowym , a jego wynagrodzenie było uzależnione od ilości przejechanych kilometrów oraz ciężaru przewożonego ładunku. W przypadku postoju (np. w przypadku konieczności dokonania naprawy bądź przeglądu) kierowca otrzymywał stawkę godzinową wynagrodzenia zasadniczego z angażu. Kierowcy zatrudnieni w ww. zakładzie pracy w tym wnioskodawca wyjeżdżali z ładunkiem i jeździli w trasę przez minimum 8 godzin dziennie , a nieraz przez 2 lub 3 dni w tygodniu w wymiarze od 10 do 14 godzin dziennie oraz nieraz w soboty. Wnioskodawca zawsze otrzymywał dodatek spedycyjny dzienny w pełnej wysokości 30 zł , gdyż nadzorował powierzony ładunek i wykonywał czynności spedycyjne oraz rozliczał się z dokumentów co najmniej 4 godziny dziennie będąc w trasie.

W wyżej wskazanym przedsiębiorstwie od dnia 1 stycznia 1975 r. obowiązywał Układ Zbiorowy Pracy dla Budownictwa z dnia 23 grudnia 1974 r. (poprzedni z 15 marca 1958) zgodnie z § 1 załącznika nr 13 do tego Układu.Zgodnie z § 6 cytowanego wyżej Układu Zbiorowego Pracy , łączna kwota dziennego dodatku za wykonanie czynności dodatkowych – spedycyjnych i związanych z nadzorem nad przewożonym ładunkiem oraz rozliczeniem się z przewożonego towaru i dokumentacji przewozowej , a także związanych z odpowiedzialnością materialną za przewożony towar nie mogła być wyższa niż 1100,00 zł miesięcznie. W okresie od 14 kwietnia 1973 r. do 27 października 1981 r. wnioskodawca jeździł samochodem ciężarowym o ciężarze całkowitym od 13 do 20 ton w zależności od przyczepy i od dnia 1 kwietnia 1974 r. otrzymywał dodatek za rodzaj prowadzonego pojazdu w wysokości 4zł/godz. oraz od stycznia 1975 r. dodatek za obsługę codzienną samochodu – 8 zł dziennie.

/zeznania świadków: J. W. min.00:53:52 – 01:08:50 , S. K. min.01:08:50 – 01:27:56 , R. M. min. 01:27:56 – 01:40: 29 z rozprawy z dnia 13 listopada 2014 r., zeznania wnioskodawcy min.00:03:32 – 00:20:26 z rozprawy z dnia 23 listopada 2017 r. i z dnia 14 września 2017 r. 01:06:16 – 01:16:45 i k.130 – 131 Układu Zbiorowego Pracy dla Budownictwa z 23 grudnia 1974 r./

Zgodnie z załącznikiem nr 8 obowiązującego od 1 stycznia 1975 r. Układu Zbiorowego Pracy dla Budownictwa z 23 grudnia 1974 r., kierowcy objęci akordowym systemem płac mogli otrzymywać premię indywidualną w wysokości do 10% płacy zasadniczej (§ 14 pkt 9) , kierowcy samochodów ciężarowych zatrudnieni w systemie akordowym zachowywali prawo do dodatków i premii. Pracownikom zatrudnionym w jednostkach zorganizowanego transportu samochodowego przysługiwał dodatek za nieprzerwany staż pracy w wysokości 5% wynagrodzenia zasadniczego po 5 latach pracy , 10 % wynagrodzenia po 10 latach pracy oraz 15 % wynagrodzenia po 15 latach pracy (§ 16).

/Układ Zbiorowy Pracy dla Budownictwa z 23 grudnia 1974 r. k.124 - 150 ,zeznania świadków: J. W. min.00:53:52 – 01:08:50 , S. K. min.01:08:50 – 01:27:56 , R. M. min. 01:27:56 – 01:40: 29 z rozprawy z dnia 13 listopada 2014 r. oraz wnioskodawcy z rozprawy z dnia 14 września 2017 r. min.01:06:16 – 01:16:45 i z 23 listopada 2017 r. min.00:03:32 – 00:20:26/

Z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej wnioskodawca osiągnął następujący dochód stanowiący podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie A. W. (1):

- 1983 – 28 600,00 zł

- 1984 – 76 000,00 zł
- 1985 – 120 000,00 zł
- 1986 – 129 000,00 zł
- 1987 – 168 000,00 zł
- 1988 – 216 000,00 zł
- 1989 – 35 600,00 zł
- 1990 – 3 003 928,00 zł
- 1991 – 9 692 405,00 zł
- 1992 – 14 986 800,00 zł
- 1993 – 24 856 400,00 zł
- 1994 – 34 467 000 ,00 zł
- 1995 – 4 637,20 zł
- 1996 – 5 967,98 zł
- 1997 – 7 181,68 zł
- 1998 – 8 540,62 zł
- 1999 – 10 812,26 zł
- 2000 – 9 771,58 zł plus zasiłek chorobowy 1 115,56 zł
- 2001 – 11 233,53 zł plus zasiłek chorobowy 1 481,36 zł
- 2002 – 10 252,94 zł plus zasiłek chorobowy 3 208,29 zł
- 2003 – 13 222,70 zł plus zasiłek chorobowy 1 652,86 zł
- 2004 – 14 992 ,74 zł plus zasiłek chorobowy 817,88 zł
- 2005 – 16 438,11 zł plus zasiłek chorobowy 367,20 zł
- 2006 – 15 520,36 zł plus zasiłek chorobowy 1 466,34 zł
- 2007 – 18 493,09 zł plus zasiłek chorobowy 352,44 zł
- 2008 – 8 378,05 zł

/k.71 -72 akt ZUS wykaz zarobków wnioskodawcy , poświadczenie ubezpieczenia k.26,,k.45 -48 , k.49 – 52 ,k .55 -58 , 61 – 64 , 65 – 66 akt ZUS/

Nie zachowała się dokumentacja płacowa wnioskodawcy do 1979 r. włącznie z (...) (...) w Ł. i (...) nr 1 w Ł..

/pismo z 9 lipca 2014 r. z Archiwum Zakładowego w Ł. k.66 akt/

Z tytułu zatrudnienia A. W. (1) w (...) (...) w Ł. , (...) nr 1 w Ł. oraz MPK w Ł. biegły sądowy z zakresu rachunkowości , zatrudnienia i płac A. G. (1) dokonał wyliczenia wynagrodzenia wnioskodawcy za niżej wskazane lata w następujący sposób:

- za 1970 r. (od 19 czerwca do 31 grudnia) – na podstawie zaświadczeń i angaży przyjęto wynagrodzenie zasadnicze w wysokości 5,20 zł za godzinę , co przy przyjęciu obowiązujących norm godzin pracy dało kwotę w wysokości 6 569,33 zł.

- za 1971 r. - na podstawie zaświadczeń i angaży przyjęto wynagrodzenie zasadnicze w wysokości 5,20 zł za godzinę , co przy przyjęciu obowiązujących norm godzin pracy dało kwotę w wysokości 10 271,14 zł.

- za 1972 r. - od 18 stycznia do 10 czerwca w (...) nr 1 w Ł. - na podstawie angażu przyjęto wynagrodzenie zasadnicze w wysokości 5,20 zł za godzinę co przy przyjęciu obowiązujących norm godzin pracy dało kwotę w wysokości 4 817,88 zł ; od 28 sierpnia do 31 grudnia w MPK – z uwagi na brak danych, wynagrodzenie minimalne w wysokości 4 096,77 zł oraz z uwzględnieniem wolnych sobót dało łączną kwotę w wysokości 8 914,66 zł.

- za 1973 r. - od 1 stycznia do 7 kwietnia w MPK - z uwagi na brak danych, wynagrodzenie minimalne , od 14 kwietnia 1973 r. w Przedsiębiorstwie (...) w Ł. - na podstawie angażu przyjęto wynagrodzenie zasadnicze w wysokości 5,20 zł za godzinę , od 20 października 7,50 zł za godzinę oraz obowiązujące od kwietnia (na podstawie aneksu) wynagrodzenie dodatkowe w wysokości 30,00 zł dziennie oraz z uwzględnieniem wolnych sobót dało łączną kwotę w wysokości 20 369,69 zł.

- za 1974 r. - od 1 kwietnia przyjęto wynagrodzenie zasadnicze w wysokości 9,00 zł za godzinę plus 4,00 zł za godzinę dodatku za rodzaj prowadzonego pojazdu, co przy przyjęciu obowiązujących norm godzin pracy oraz dodatku spedycyjnego wynoszącego 30,00 zł dziennie oraz z uwzględnieniem wolnych sobót dało łączną kwotę w wysokości 35 489,00 zł.

- za 1975 r. - 9,00 zł za godzinę plus 4,00 zł za godzinę dodatku za rodzaj prowadzonego pojazdu, co przy przyjęciu obowiązujących norm godzin pracy oraz dodatku spedycyjnego wynoszącego 30,00 zł dziennie , dodatku OC w wysokości 8,00 zł dziennie na podstawie UZP dla Budownictwa z 23 grudnia 1974 r, oraz z uwzględnieniem wolnych sobót dało łączną kwotę w wysokości 40 464,00 zł.

- za 1976 r. - 9,00 zł za godzinę plus 4,00 zł za godzinę dodatku za rodzaj prowadzonego pojazdu, co przy przyjęciu obowiązujących norm godzin pracy oraz dodatku spedycyjnego wynoszącego 30,00 zł dziennie , dodatku OC w wysokości 8,00 zł dziennie na podstawie UZP dla Budownictwa oraz z uwzględnieniem wolnych sobót dało łączną kwotę w wysokości 40 864,00 zł.

- za 1977 r. - 9,00 zł za godzinę plus 4,00 zł za godzinę dodatku za rodzaj prowadzonego pojazdu, co przy przyjęciu obowiązujących norm godzin pracy oraz dodatku spedycyjnego wynoszącego 30,00 zł dziennie , dodatku OC w wysokości 8,00 zł dziennie na podstawie UZP dla Budownictwa oraz z uwzględnieniem wolnych sobót dało łączną kwotę w wysokości 40 228,00 zł.

- za 1978 r. - od 1 maja przyjęto wynagrodzenie zasadnicze w wysokości 10,00 zł za godzinę plus 4,00 zł za godzinę dodatku za rodzaj prowadzonego pojazdu, co przy przyjęciu obowiązujących norm godzin pracy oraz dodatku spedycyjnego wynoszącego 30,00 zł dziennie , dodatku OC w wysokości 8,00 zł dziennie na podstawie UZP dla Budownictwa , dodatku stażowego w wymiarze 5% (od maja , a liczonego poprzez pomnożenie 5% przez stawkę godzinową tj. 14,00 zł oraz pomnożonego przez ilość godzin w miesiącu) oraz z uwzględnieniem wolnych sobót dało łączną kwotę w wysokości 42 798,70 zł.

- za 1979 r. - od 1 maja przyjęto wynagrodzenie zasadnicze w wysokości 11,50 zł za godzinę plus 4,00 zł za godzinę dodatku za rodzaj prowadzonego pojazdu, co przy przyjęciu obowiązujących norm godzin pracy oraz dodatku spedycyjnego wynoszącego 30,00 zł dziennie , dodatku OC w wysokości 8,00 zł dziennie na podstawie UZP dla Budownictwa , dodatku stażowego w wymiarze 5% (liczonego poprzez pomnożenie 5% przez stawkę godzinową tj.

14,00 zł oraz pomnożonego przez ilość godzin w miesiącu) oraz z uwzględnieniem wolnych sobót dało łączną kwotę w wysokości 45 989,15 zł.

- za 1980 r. kwotę 90 295,00 zł

- za 1981 r. kwotę 75 008,00 zł

W okresie od 1973 r. do 1980 r. obowiązywała jedna wolna sobota w miesiącu zgodnie z dekretem z dnia 14 lipca 1973 r. o dodatkowych dniach wolnych od pracy Dz.U. z 1973 r. Nr 29, poz. 160 oraz obowiązującymi w tym zakresie uchwałami o dniach wolnych od pracy Uchwała nr 41 Rady Ministrów z dnia z dnia 6 lutego 1974 r. w sprawie zasad i terminów wprowadzania dodatkowych dni wolnych od pracy w latach 1974 i 1975 (M.P. z 1974 r. Nr 6, poz. 43)

/opinia uzupełniająca z 23 października 2017 r. biegłego A. G. k.457 – 463 , ustne opinie uzupełniające z 14 września 2017 r. min.00:08:29 – 00:54:04 min. 00:21:02 – 01:01:23 z rozprawy z dnia 23 listopada 2017 r. i z 11 lipca 2017 r. min.00:01:50 – 01:11:57, opinia uzupełniająca z 1 grudnia 2017 r. k. 501 , 504, 505, 508 - 510 , k.214 – 215 biegłego z zakresu ekonomiki przedsiębiorstw, gospodarki materiałowej, zatrudnienia i płac A. G./

W opinii uzupełniającej z dnia 1 grudnia 2017 r. w tabeli nr 2 dokonał następującego wyliczenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru emerytury wnioskodawcy z uwzględnieniem składek na ubezpieczenie z 20 lat kalendarzowych tj. 1973 – wskaźnik 60,67% (20 369,69 zł) , 1974 – wskaźnik 92,85% (35 489 zł) , 1975 – wskaźnik 86,17% (40 464 zł) , 1976 – wskaźnik 79,55% (40 864 zł) , 1977 – wskaźnik 72,94% (40 228 zł) , 1978 – wskaźnik 72,98% (42 798,70 zł) , 1979 – wskaźnik 71,94% (45 989,15 zł) , 1980 – wskaźnik 124,58% (90 295 zł) , 1981 – wskaźnik 81,29% (75 008 zł) , 1994 – wskaźnik 53,91% (34 467 000 zł) , 1995 – wskaźnik 55,00% (4 637,20 zł) , 1996 – wskaźnik 56,97% (5 967,98 zł) ,1997 – wskaźnik 56,36% (7 181,68 zł) , 1998 – wskaźnik 57,42% (8 540, 62 zł) , 1999 – wskaźnik 52,79% (10 812,26 zł) , 2003 – wskaźnik 56,31% (14 875,56 zł) , 2004 – wskaźnik 57,55% (15 810,62 zł) , 2005 – wskaźnik 58,83 % (16 805,31 zł) , 2006 – wskaźnik 57,14 % (16 986,70 zł) , 2007 – wskaźnik 58,36% (18 845,53 zł).Suma powyższych wskaźników wyniosła 1363,62% , co przy podzieleniu tej wartości przez 20 dało wskaźnik o wartości 68,18 %. Biorąc zaś pod uwagę tak wyliczony wskaźnik , kwota emerytury obliczona na dzień 18 listopada 2008 r. wyniosła 1 309,88 zł , a z uwzględnieniem kwoty waloryzacji świadczenia za 2013 r. wyniosła 1 632,86 zł.

/opinia uzupełniająca biegłego A. G. z 23 października 2017 r. k.457 – 463 , ustna opinia uzupełniająca min. 00:21:02 – 01:01:23 z rozprawy z dnia 23 listopada 2017 r. , opinia uzupełniająca z 1 grudnia 2017 r. k. 501 , 504 – 505 , 508 – 510 biegłego z zakresu ekonomiki przedsiębiorstw, gospodarki materiałowej, zatrudnienia i płac A. G./

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o całokształt materiału dowodowego zebranego w sprawie, w szczególności o dokumenty zawarte w aktach sprawy, w tym dokumenty z akt osobowych ubezpieczonego z Przedsiębiorstwa (...) w Ł. oraz (...) nr 1 w Ł.. Sąd uwzględnił zwłaszcza oryginalne umowy o pracę i angaże z tych zakładów pracy w zakresie zajmowanego przez wnioskodawcę stanowiska i stawek godzinowych pobieranego przez niego wynagrodzenia zasadniczego i dodatku godzinowego za rodzaj prowadzonego pojazdu. Sąd oparł się również o aneks do umowy o pracę z dnia 2 kwietnia 1973 r. dotyczący dziennego dodatku spedycyjnego dla A. W. (1) jako kierowcy , który to dodatek nigdy nie został objęty wypowiedzeniem zmieniającym i jak wynika z całokształtu materiału dowodowego był wypłacany kierowcom , a więc i wnioskodawcy do końca jego zatrudnienia w (...) (...) w Ł.. W zakresie natomiast premii i dodatku za obsługę codzienną samochodu oraz dodatku stażowego i za dodatkowe czynności spedycyjne uwzględnił przepisy obowiązujące w tym zakładzie od 1 stycznia 1975 r. Układu Zbiorowego Pracy dla Budownictwa. Układ ten reguluje również zasady wynagradzania kierowców w transporcie samochodowym przewidując także system akordowy pracy i wynagrodzenia dla kierowców. Sąd oparł się również o oryginalne karty wynagrodzeń za 1980 r. oraz 1981 r. oraz świadectwa pracy z wymienionych zakładów i (...) w Ł.. Wskazać należy ,iż wyżej wskazanych dokumentów nie kwestionowała żadna ze stron i również Sąd uznał je za wiarygodne. Dokumenty te stanowiły również podstawę wyliczeń wynagrodzenia wnioskodawcy za przedmiotowe okresy zatrudnienia zawartych w opinii biegłego z zakresu rachunkowości , zatrudnienia i płac A. G. także w wersji przyjętej przez Sąd tj. w wersji z opinii uzupełniającej tego biegłego z 1 grudnia 2017 r. (k.501 , 504 – 505 , 508 – 510) i opinii z 23 października 2017

r.(k.458 – 463) z uwzględnieniem ustnych opinii uzupełniających tego biegłego z dnia 11 lipca 2017 r. i 23 listopada 2017 r. i 14 września 2017 r.

Nadto Sąd uwzględnił zeznania wnioskodawcy i świadków: J. W., S. K. , R. M. wskazujące na zakres obowiązków pracowniczych wykonywanych przez wnioskodawcę w (...) (...) w Ł.. Sąd uznał za wiarygodne zeznania tych osób odnośnie akordowego systemu pracy wnioskodawcy potwierdzonego zapisami w tym zakresie w cytowanym wyżej Układzie Zbiorowym Pracy dla Budownictwa , ale także wynikającego z oryginalnych list płaca za 1980 r. i 1981 r. Sąd dał wiarę również zeznaniom świadków i A. W. (1) odnośnie otrzymywanych przez wnioskodawcę dodatków do wynagrodzenia zasadniczego tj. dodatku w wysokości 4 zł /godz. za rodzaj prowadzonego pojazdu tj. Jelcza o ciężarze powyżej 3,5 tony z przyczepą (wynika on również z angaży) i dodatku spedycyjnego za dodatkowe czynności związane z nadzorem nad przewożonym towarem , rozliczaniem się z dokumentacji przewozowej związanej z tym towarem i odpowiedzialnością materialną za przewożony towar w wysokości 30 zł na dzień , który wynika z aneksu do umowy o pracę z dnia 2 kwietnia 1973 r. , ale również z przepisów cytowanego Układu Zbiorowego Pracy dla Budownictwa , przy czym zeznania tych osób świadczące o tym , iż wnioskodawca wykonywał dodatkowe czynności spedycyjne w wymiarze co najmniej 4 godzin dziennie są w pełni wiarygodne , gdyż wyjeżdżał on w trasy po Polsce na co najmniej 8 godzin dziennie , a nieraz też na 10 – 14 godzin co powodowało konieczność stałego nadzorowania tego towaru przez ten wymiar czasu pracy i dokonywania czynności związanych z rozliczaniem się dokumentacją dotyczącą przewożonego przez wnioskodawcę towaru. Z akt osobowych z tego zakładu wynika natomiast ,że dodatek ten nigdy nie został wypowiedziany wnioskodawcy , który nigdy nie miał przydzielonego do wyjazdu w trasę konwojenta. Należy przy tym podkreślić , iż dodatek ten może być również ujęty w rubryce „ dodatki” w kartach wynagrodzeń wnioskodawcy za 1980 r. oraz 1981 r. Sąd uznał również za wiarygodne zeznania świadków : S. K. , R. M. pracujących wówczas jako kierowcy oraz zeznania wnioskodawcy odnośnie otrzymywanych przez wnioskodawcę dodatku dziennego w kwocie 8 zł za obsługę codzienną samochodu , gdyż dodatek ten wynika również z przepisów cytowanego wyżej Układu Zbiorowego Pracy dla Budownictwa od 1 stycznia 1975 r. i dotyczy kierowców kierujących samochodami o ciężarze całkowitym powyżej 13 ton do 20 ton , a takimi samochodami z przyczepami jeździł wnioskodawca co potwierdza całokształt zebranego materiału dowodowego. W zakresie wysokości tego dodatku tj.12 zł dziennie Sąd uznał , w tej sytuacji , zeznania J. W. za niewiarygodne i nie mające oparcia w zeznaniach wyżej wymienionych pozostałych świadków , a także samego wnioskodawcy. Dodatkowo należy też zauważyć ,że dodatek ten (OC) wynika również z kart wynagrodzeń za lata 1980 – 1981 , podobnie jak dodatek stażowy i dlatego również w zakresie tego dodatku Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadków i wnioskodawcy. Poza tym na podniesienie zasługuje też okoliczność ,że zasady wypłaty tego dodatku uregulowane są również w Układzie Zbiorowym Pracy dla Budownictwa obowiązującym od 1 stycznia 1975 r. , zgodnie z którymi naliczany jest on po 5 latach pracy w wysokości 5% wynagrodzenia zasadniczego , 10 % wynagrodzenie po 10 latach pracy i 15% wynagrodzenia po 15 latach pracy.

Jednocześnie Sąd odmówił wiarygodności zeznaniom świadków i wnioskodawcy w zakresie w jakim wskazywano ,że wnioskodawca świadczył pracę zawsze po 10 godzin i we wszystkie soboty po 8 godzin. Podkreślić bowiem należy , że wnioskodawca świadczył pracę w systemie akordowym , a na podstawie zebranej dokumentacji pracowniczej oraz kwot wskazanych w zachowanych kartach wynagrodzeń z 1980 r. i 1981 r. z ww. zakładu nie jest możliwym przyjęcie większej ilości godzin niż obowiązujące wówczas normy czasu pracy.

Należy podkreślić ,iż z zeznań świadków S. K. , R. M. (kierowców) wynika ,że kierowcy mogli pracować minimum 8 godzin dziennie , ale również mogło to być 9 godzin lub nieraz od 10 do 14 godzin. Świadkowie ci nie mają więc dokładnej wiedzy w tym zakresie , a więc kategoryczne twierdzenie ,że zawsze było to 10 godzin dziennie nie zasługują na wiarę. W przypadku wnioskodawcy i jego żony należy dodać ,iż są to osoby mające interes w składaniu takich zeznań , gdyż są to osoby bezpośrednio zainteresowane w korzystnym dla A. W. (1) rozstrzygnięcia Sądu . Poza tym również karty wynagrodzeń za 1980 r. i 1981 r. wskazują na różny czas pracy wnioskodawcy w poszczególnych miesiącach , także w wymiarze niższym niż 10 godzin lub 8 godzinny czas pracy , jak również nie potwierdzają one pracy wnioskodawcy w każdą sobotę po 8 godzin co potwierdza też biegły A. G. w swych ustnych opiniach uzupełniających. Wnioskodawca nie wykazał więc ile godzin pracował w poszczególnych dniach , w tym ile sobót w miesiącu oraz w jakim wymiarze czasu pracy.

W tym miejscu należy wskazać ,iż zgodnie z informacją z Archiwum Zakładowego w Ł. nie zachowała się żadna dokumentacja placowa wnioskodawcy do 1979 r. z (...) (...) w Ł. , co uniemożliwia też weryfikację zeznań świadków i wnioskodawcy w zakresie ilości godzin pracowanych przez niego w poszczególnych dniach , miesiącach oraz ilości sobót za okres do 1979 r. i nie pozwala , w świetle wskazanej wyżej oceny dowodów na przyjęcie za wiarygodne zeznań świadków i wnioskodawcy ,że pracował w każdą sobotę po 8 godzin i w pozostałe dni zawsze po 10 godzin.

Nie można również uznać za wiarygodne zeznania wnioskodawcy jak i J. W. ,iż zawsze pracował w każdą sobotę po 8 godzin , gdyż miał dyżury węglowe. Wnioskodawca nie wykazał , w które soboty te dyżury miał i w jakim wymiarze. W tej sytuacji takie twierdzenia tych osób Sąd uznał za gołosłowne.

Ustalając stan faktyczny w niniejszej sprawie i uwzględniając wszystkie wskazane wyżej okoliczności oraz ocenę dowodów Sąd Okręgowy w Łodzi oparł się ostatecznie o wyliczenia zawarte w opinii uzupełniającej A. G. z dnia 23 października 2017 r. (k. 458 – 463) i z dnia 1 grudnia 2017 r. (k.501 , 504 – 505 , 508 – 510), w której biegły ten wyliczył wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury wnioskodawcy z uwzględnieniem podstawy wymiaru składki na ubezpieczenie z 20 lat kalendarzowych (najkorzystniejszych) zgodnie z Tabelą nr 2 opinii z 1 grudnia 2017 r. tj. z lat od 1973 r. do 1981 r. i od 1994 r. do 1999 r. oraz od 2003 r. do 2007 r. co dało wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury 68,18% przy przyjęciu jednej wolnej soboty w miesiącu zgodnie z obowiązującymi przepisami w tym zakresie do 1980 r. oraz z uwzględnieniem dekretu z dnia 14 lipca 1973 r. o dodatkowych dniach wolnych od pracy (Dz.U. z 1973 r. Nr 29, poz. 160) i uchwał o dniach wolnych od pracy publikowanych w Monitorze Polskim i wskazanych w opinii A. G. z 29 grudnia 2015 r. (k.214 – 215).

W ocenie Sądu opinia uzupełniająca tego biegłego w powyższej wersji jest najbardziej wiarygodna i przekonująca , a wyliczenia podstaw wymiaru składek w niej zawarte oparte są na udowodnionych , najbardziej pewnych i stałych składnikach wynagrodzenia wnioskodawcy tj. w przypadku okresu zatrudnienia w (...) (...) w Ł. wynagrodzenia zasadniczego wykazanego w angażach stawkami godzinowymi przy przyjęciu pełnego wymiaru czasu pracy , dodatku stażowego w wysokości 5% wynagrodzenia zasadniczego , dodatku spedycyjnego w wysokości 30 zł dziennie , dodatku (...) dotyczącego obsługi codziennej samochodu w kwocie 8 zł dziennie , dodatku za rodzaj prowadzonego pojazdu w wysokości 4 zł za godzinę za okres wynikający z angaży , z pominięciem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych w wymiarze 2 godzin dziennie oraz 8 godzin za wszystkie soboty jako wynagrodzenia w sposób jednoznaczny nieudowodnionego.

W ocenie Sądu Okręgowego w Łodzi opinia biegłego A. G. w tej wersji jest logiczna , wszechstronna i wyczerpująca i mimo wydanych wielokrotnych opinii uzupełniających przez tego biegłego , dopiero ta wersja opinii pozwala rozwiązać wszelkie wątpliwości przy uwzględnieniu całokształtu zebranego w sprawie materiału dowodowego.

Zdaniem Sądu Okręgowego , biegły ten zasadnie wyliczył podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie za okres zatrudnienia wnioskodawcy w (...) nr 1 w Ł. tj. od 18 stycznia 1972 r. do 10 czerwca 1976 r. przy przyjęciu pełnego wymiaru czasu pracy i stawki godzinowej wynagrodzenia zasadniczego w wysokości 5,20 zł za godzinę wynikającej z umowy o pracę. Wnioskodawca nie kwestionował tego wyliczenia przez biegłego i nie udowodnił też innych składników wynagrodzenia w tym okresie. Natomiast ze względu na brak dowodów na okoliczność wysokości wynagrodzenia wnioskodawcy z MPK w Ł. od 28 sierpnia 1972 r. do 7 kwietnia 1973 r. w sposób prawidłowy biegły ten przyjął za ten okres minimalne wynagrodzenie czego i za ten okres wnioskodawca nie kwestionował , a co jest zgodne z treścią przepisu art.15 ust. 2 a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2017 r., poz.1383 z późn. zm.)

Biegły A. G. odnosząc się w opinii ustnej z dnia 23 listopada 2017 r. do wyliczeń zawartych w opinii z dnia 23 października 2017 r. wyjaśnił też omyłkę , którą popełnił w tej opinii wpisując od 1 stycznia 1975 r. wysokość dodatku za obsługę codzienną samochodu w kwocie 10 zł dziennie , mimo iż faktycznie w wyliczeniu przyjął 8 zł dziennie co jest zgodne z przepisami w tym zakresie wynikającymi z obowiązującego wówczas Układu Zbiorowego Pracy dla Budownictwa , obowiązującego właśnie od tej daty i okolicznością ,iż wnioskodawca kierował samochodami o ciężarze

całkowitym powyżej 13 ton do 20 ton . Należy przy tym podkreślić ,iż w opinii z dnia 1 grudnia 2017 r. taka pomyłka nie miała miejsca i biegły również przyjął dodatek (...) w wysokości 8 zł dziennie.

Reasumując , Sąd Okręgowy uznał ,że wskazana wersja z opinii z 23 października 2017 r. (k.458 – 463) i z 1 grudnia 2017 r.(k.501 , 504 – 505 , 508 – 510 – Tabela nr 2) jest najbardziej wiarygodna i znajdująca odzwierciedlenie w zebranych materiale dowodowym z wyżej opisanych względów , Sąd pominął przy rozstrzygnięciu pozostałe wersje opinii biegłego A. G. , w tym wersję zgodną z żądaniem wnioskodawcy.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje:

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego i przeprowadzonej wyżej oceny dowodów , Sąd Okręgowy w Łodzi uznał ,iż odwołanie A. W. (1) jest częściowo zasadne.

Zgodnie z treścią art.114 ust.1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2017 roku, poz. 1383) wysokość świadczeń emerytalno – rentowych ulega ponownemu ustaleniu na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu, jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji w sprawie świadczeń zostaną przedłożone nowe dowody lub ujawniono okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na ich wysokość.

Stosownie do treści z art.111 ust.1 ustawy wysokość emerytury lub renty oblicza się ponownie, od podstawy wymiaru ustalonej w myśl art.15, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego:

- 1) z liczby kolejnych lat kalendarzowych i w okresie wskazanym do ustalenia poprzedniej podstawy wymiaru świadczenia,
- 2) z kolejnych 10 lat kalendarzowych wybranych z 20 lat kalendarzowych, poprzedzających bezpośrednio rok kalendarzowy, w którym zgłoszono wniosek o przyznanie emerytury lub renty albo o ponowne ustalenie emerytury lub renty, z uwzględnieniem art. 176,
- 3) z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu, przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie emerytury lub renty - a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru jest wyższy od poprzednio obliczonego.

Zgodnie z treścią art.15 ust.1 ww. ustawy podstawę wymiaru emerytury i renty stanowi ustalona w sposób określony w ust.4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe lub na ubezpieczenie społeczne na podstawie przepisów prawa polskiego w okresie kolejnych 10 lat kalendarzowych, wybranych przez zainteresowanego z ostatnich 20 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek o emeryturę lub rentę, z uwzględnieniem ust. 6 i art. 176.

Jeżeli nie można ustalić podstawy wymiaru składek w okresie pozostawania w stosunku pracy wskazanym do ustalenia podstawy wymiaru emerytury i renty, za podstawę wymiaru składek przyjmuje się kwotę obowiązującego w tym okresie minimalnego wynagrodzenia pracowników, proporcjonalnie do okresu podlegania ubezpieczeniu i wymiaru czasu pracy (art.15 ust.2a).

Na wniosek ubezpieczonego podstawę wymiaru emerytury lub renty może stanowić ustalona w sposób określony w ust.4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe w okresie 20 lat kalendarzowych przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku, wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu (ust. 6).

Wskazać należy, że zgodnie z §21 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 roku w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe (Dz.U. z 2011 roku, nr 237, poz. 1412) środkiem dowodowym stwierdzającym wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu oraz uposażenia przyjmowanego do

ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty są zaświadczenia pracodawcy lub innego płatnika składek, legitymacja ubezpieczeniowa lub inny dokument, na podstawie którego można ustalić wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu lub uposażenia. Rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 roku obowiązuje od 23 listopada 2011 roku i ma zastosowanie do wniosków w sprawach świadczeń złożonych od daty jego wejścia w życie. Zastąpiło ono rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń (Dz. U. z 1983 roku, nr 10, poz. 49, ze zm.), które dowody uzasadniające prawo do świadczeń i ich wysokości określało w sposób podobny. I tak zgodnie z §20 punkt 1 rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 roku środkiem dowodowym stwierdzającym wysokość zarobku lub dochodu stanowiącego podstawę wymiaru emerytury lub renty dla pracowników były zaświadczenia zakładów pracy wystawione według wzoru ustalonego przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych albo legitymacja ubezpieczeniowa zawierająca wpisy dotyczące okresów zatrudnienia i wysokości osiągniętych zarobków. Osoba ubiegającą się o emeryturę lub rentę musi więc wykazać wysokość przychodu stanowiącego podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne, a jeżeli była pracownikiem - wysokość wynagrodzenia. Za podstawę wymiaru emerytury przyjmuje się kwotę udowodnioną przez zainteresowanego, która nie musi odpowiadać wysokości faktycznie uzyskanego wynagrodzenia.

Orzeczenia Sądu Najwyższego jakie zapadły jeszcze na gruncie Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku są zgodne co do tego, że ograniczenie co do środków dowodowych wynikające z §20 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku obowiązujące w postępowaniu przed organem rentowym nie ma zastosowania w postępowaniu sądowym w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych. Wysokość zarobków, której pochodną jest podstawa wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne, jest faktem mającym istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 227 k.p.c.), który w postępowaniu przed sądem może być udowodniany wszelkimi środkami dowodowymi, które sąd uzna za celowe i pożądane. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazano, iż w postępowaniu sądowym nie obowiązuje ograniczenie co do środków dowodowych stwierdzających wysokość zarobków lub dochodów stanowiących podstawę wymiaru emerytury lub renty określone w §20 Rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 roku (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 lipca 1997 roku, II UKN 186/97, Lex nr 32696). W sprawach emerytalno – rentowych wyliczenie wysokości świadczenia może nastąpić jedynie na podstawie zarobków faktycznie otrzymanych i to tych, od których istniał obowiązek odprowadzania składki na ubezpieczenie społeczne, co wynika jednoznacznie z treści art.15 ww. ustawy o emeryturach i rentach z FUS. W postępowaniu cywilnym przed sądem pracy i ubezpieczeń społecznych w sprawie o przeliczenie wysokości emerytury możliwe jest dopuszczenie i przeprowadzenie wszelkich dowodów, w tym także dowodu z zeznań świadków lub przesłuchania samego ubezpieczonego. Nie jest jednak możliwe przeliczenie wysokości emerytury w oparciu o jakąś hipotetyczną uśrednioną wielkość wynagrodzenia uzyskiwanego przez ubezpieczonego, bowiem uśrednione obliczenie wysokości wynagrodzenia nie może oddać indywidualnych cech właściwych dla danego stosunku pracy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 lipca 2007 roku, I UK 36/07, Lex nr 390123). Co za tym idzie, zasada obliczania świadczeń w oparciu o rzeczywiste zarobki nie może zostać zastąpiona domniemaniem wynagrodzenia w danym roku kalendarzowym. Zgodnie zaś ze stanowiskiem wyrażonym przez Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 9 stycznia 1998 roku (II UKN 440/97, Lex nr 34199), zaliczenie nieudokumentowanych okresów składkowych do uprawnień oraz wzrostu świadczeń emerytalno-rentowych wymaga dowodów nie budzących wątpliwości, spójnych i precyzyjnych. Przepisy z zakresu ubezpieczeń społecznych są normami bezwzględnie obowiązującymi i nie zawierają unormowań pozwalających na ustalenie wynagrodzenia w sposób przybliżony lub prawdopodobny. Prymat nadany dokumentacji pracowniczej prowadzi do gradacji mocy dowodowej polegającej na tym, że dokumentacja ta stanowi podstawę weryfikacji pozostałych dowodów przedłożonych przez strony.

Wysokość uzyskiwanego uposażenia może być zatem ustalana także przy pomocy innych pisemnych środków dowodowych pochodzących od pracodawcy, czy też nawet dowodów pośrednich, nie wyłączając zeznań świadków - aczkolwiek wskazujących wprost na wysokość wynagrodzenia zainteresowanego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 lipca 1997 roku sygn. akt II UKN 186/97, Lex 32696; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 czerwca 2006 roku sygn. I UK 115/06, Lex 303869). Przy czym nie jest możliwe obliczanie wysokości emerytury wyłącznie na podstawie twierdzeń ubezpieczonego. Twierdzenia te muszą być udowodnione.

Sąd podziela ww. stanowiska podobnie jak stanowisko wyrażone przez Sąd Apelacyjny w Krakowie w wyroku z dnia 3 września 2013 roku o sygnaturze akt III AUa 303/13 (Lex nr 1366097), że Sąd nie może ustalać wysokości zarobków na podstawie przypuszczeń, uśrednień, czy też hipotetycznych wyliczeń. Do ustalenia podstawy wymiaru świadczeń emerytalno-rentowych może być bowiem uwzględnione tylko wynagrodzenie faktyczne uzyskane przez zainteresowanego w danym okresie. Jego wysokość musi być niewątpliwa i bezwarunkowa, a nie jedynie prawdopodobna. Podkreślić bowiem należy, iż stosunek pracy ma zawsze charakter indywidualny, a określone warunki zatrudnienia mają charakter niepowtarzalny, ponieważ zostały wyznaczone pomiędzy pracodawcą a jego konkretnym pracownikiem.

Przekładając powyższe rozważania na grunt przedmiotowej sprawy, jedynie wynagrodzenie ubezpieczonego ustalone w sposób niewątpliwy, wobec którego nie istnieje wątpliwość, iż zostało ono zawyżone, może być podstawą do ustalenia współczynnika wysokości podstawy wymiaru a następnie kwoty świadczenia emerytalnego. Zgodnie z wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 5 listopada 2013 r. sygn. akt III AUa 260/13 opub. w Lex nr 1416043, które Sąd Okręgowy aprobuje w niniejszej sprawie, w przypadku braku dokumentacji płacowej istnieje możliwość ustalenia wysokości wynagrodzenia w oparciu o dokumentację zastępczą znajdującą się w dokumentacji osobowej tj. w oparciu o umowę o pracę lub angaże w których zawarte są dane dotyczące wynagrodzeń. Wówczas można uwzględnić takie składniki, które są pewne oraz wypłacone były w danym okresie stale i w określonej wysokości

W niniejszym postępowaniu istota sporu sprowadzała się do ustalenia czy ubezpieczony w spornym okresie osiągał zarobki w wyższej wysokości niż zarobki, które przyjął organ rentowy przy ustalaniu kwoty należnego mu świadczenia. Bezspornym bowiem było, że ustalenie wyższych zarobków przekładałoby się na wysokość należnego mu świadczenia emerytalnego.

Z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, iż możliwym jest przyjęcie wyższych kwot wynagrodzeń wnioskodawcy niż przyjęte przez organ rentowy za lata 1970 – 1979. Nie ulega bowiem wątpliwości, że w ww. okresie w (...) (...) ubezpieczony świadczył pracę w systemie akordowym i z całą pewnością otrzymywał conajmniej wynagrodzenie w wysokości określonej w angażach z uwzględnieniem obowiązującej wówczas normy czasu pracy oraz dodatków wynikających z angaży oraz Układu Zbiorowego Pracy dla Budownictwa z 23 grudnia 1974 r., który wszedł w życie od 1 stycznia 1975 r. Podkreślić w tym miejscu należy, że akordowy system pracy nie daje możliwości ustalenia podstawy wymiaru składki ubezpieczonego w oparciu o zeznania powołanych przez niego świadków. Za pracę w systemie akordowym, określaną również akordem lub pracą na akordzie, przysługuje wynagrodzenie zależne od wydajności pracownika. W systemie akordowym pracownik zazwyczaj otrzymuje zmienne wynagrodzenie, co wynika właśnie ze zróżnicowania jego wydajności w określonych jednostkach czasu. W zależności od intensyfikacji wysiłku pracownika rezultaty jego pracy są różne i tym samym wynagrodzenie jest zmienne. Podkreśla się, że w akordowym systemie wynagradzania część ryzyka osobowego jest ponoszona przez pracownika, ponieważ osiągnięte przez niego wynagrodzenie jest wprost proporcjonalne do indywidualnego nakładu pracy, a zatem do jego motywacji i kondycji psychofizycznej, a także doświadczenia i kompetencji. Z tego względu wynagrodzenie pracownika zatrudnionego w systemie akordowym nie ma charakteru gwarantowanego. Do cech charakterystycznych akordowego systemu wynagradzania zalicza się: uzależnienie wysokości wynagrodzenia za pracę od rezultatu pracy pracownika, zastosowanie przy pracach, w których możliwe jest ściśle wymierzenie ilościowych wyników pracy pracownika, zmienność wynagrodzenia pracownika, ponoszenie przez pracownika objętego tym systemem części ryzyka osobowego i produkcyjnego (A. P., Akordowy system wynagradzania, Monitor Prawa Pracy z 2009 roku nr 4).

Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 27 maja 1999 roku (I PKN 89/99, Lex nr 41171) wskazał, że wynagrodzenie akordowe powinno określać stawkę akordową oraz normy pracy. W świetle przywołanego orzeczenia, aby móc wyliczyć wynagrodzenie ubezpieczonego naliczane w systemie akordowym potrzebne byłyby dokumenty potwierdzające wysokość stawki akordowej i ilości wykonanej pracy. Wysokość wynagrodzenia otrzymywanego w systemie pracy akordowej zależy bowiem od osobistego nakładu pracy pracownika, jego sprawności zawodowej oraz zakresu każdorazowo przydzielonej pracy. Można oczywiście domniemywać, iż rzeczywiste wynagrodzenie wnioskodawcy było wyższe niż wyliczone ze stawki godzinowej wynikającej z angaży, co mogą sugerować też karty wynagrodzeń za

1980r i 1981r, ale tego faktu w sposób pewny i konkretny, co do wysokości wnioskodawca nie udowodnił. Zważywszy zatem, że wnioskodawca świadczył pracę w systemie akordowym nie jest możliwe przyjęcie, że świadczył on pracę w godzinach nadliczbowych po 10 godzin od poniedziałku do piątku i wszystkie soboty po 8 godzin. W systemie akordowym wynagradzania stawka godzinowa ma charakter gwarancyjny w tym sensie, że pracownik nie może osiągnąć zarobku niższego niż wynikający z przemnożenia stawki godzinowej wynagrodzenia zasadniczego z angażu przez liczbę przepracowanych godzin. Za okres zatrudnienia wnioskodawcy w (...) w Ł. do 1979 roku nie zachowała się żadna dokumentacja płacowa wnioskodawcy, z którą można było konfrontować zeznania świadków i samego wnioskodawcy co do wymiaru czasu pracy.

Pewne i dokładne ustalenia co do wysokości stale otrzymywanych przez wnioskodawcę składników wynagrodzenia pozwoliły więc wzrost wskaźnika wysokości podstawy wymiaru emerytury, a zatem na zmianę zaskarżonej decyzji, o czym Sąd orzekł w punkcie 1 sentencji wyroku, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., mając na uwadze treść art. 111 i 114 cytowanej Ustawy.

W ocenie Sądu Okręgowego w Łodzi wnioskodawca nie udowodnił w toku procesu w niniejszej sprawie, że codziennie pracował po 10 godzin, a więc powyżej normatywnego czasu pracy i w każdą sobotę po 8 godzin.

Z uwagi na powyższe okoliczności Sąd Okręgowy dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu rachunkowości, gospodarki materiałowej zatrudnienia i płac A. G. (1), któremu zlecił wyliczenie wysokości podstawy wymiaru składki ubezpieczeniowej za okres jego zatrudnienia w (...) w Ł. i w (...) nr 1 w Ł. oraz w MPK w Ł. i wyliczenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru emerytury i świadczenia wnioskodawcy.

Z przyczyn wskazanych w wyżej przeprowadzonej ocenie dowodów Sąd uznał, że najbardziej wiarygodne i znajdujące odzwierciedlenie w całości zebranego w sprawie materiału dowodowego jest wyliczenie podstawy wymiaru składki ubezpieczonego przy przyjęciu wyliczenia z opinii uzupełniającej tego biegłego z 23.10.2017 roku. (k. 458-463) i z 1.12.2017 roku (k. 501, 504-505, 508-510) tabela nr 2 przy uwzględnieniu wniosków opinii uzupełniających ustnych biegłego A. G. z 11.07.2017 r, 14.09.2017r i 23.11.2017 roku przy przyjęciu ostatecznego wyliczenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru emerytury wnioskodawcy według Tabeli nr 2 z opinii z 1.12.2017 roku, który wynosi 68,18% i okazał się wyższy od dotychczas przyjmowanego w decyzjach ZUS, tj. 58,65 %.

Sąd zaliczył do podstawy wymiaru składek ubezpieczonego za okresy pracy w (...) w Ł. w okresach, za które zostały udowodnione, tj. wynagrodzenie zasadnicze w postaci stawek godzinowych przy przyjęciu 8 godzin czasu pracy wnioskodawcy wynagrodzenie za pracę w soboty przy przyjęciu 1 soboty wolnej w miesiącu oraz stałych dodatków, tj. dodatku stażowego w wysokości 5 % wynagrodzenia, dodatku za rodzaj prowadzonego pojazdu w wysokości 4 zł/h, dodatku spedycyjnego za nadzór nad przewożonym towarem, rozliczenie z tego towaru, dokumentacji dotyczącej tego towaru w wysokości 30 zł dziennie za cały okres zatrudnienia i za okresy wynikające z kart wynagrodzeń za 1980r i 1981r gdyż wnioskodawca, w ocenie Sądu, udowodnił, że wykonywał te dodatkowe czynności w wymiarze co najmniej 4 godzin dziennie co wynikało również z zeznań wnioskodawcy i świadków. Powyższe składniki wynagrodzenia zostały wskazane też w angażach i umowach o pracę z akt osobowych wskazanego zakładu pracy. Natomiast dodatek za obsługę codzienną samochodu został uwzględniony w kwocie 8 zł dziennie gdyż z zeznań świadków i wnioskodawcy wynika, że taka obsługa była prowadzona przez niego codziennie, a dodatkowo potwierdzają to przepisy Układu Zbiorowego Pracy dla Budownictwa, który obowiązywał od 1.01.1975r i od tej daty naliczano ten dodatek.

Podobnie naliczanie dodatku stażowego nastąpiło zgodnie z przepisem tego Układu Zbiorowego Pracy, który obowiązywał w tym zakładzie.

Otrzymywanie powyższych dodatków potwierdzają też karty wynagrodzeń za 1980 i 1981 r. Wyliczona w ten sposób podstawa wymiaru składki na ubezpieczenie wnioskodawcy za te okresy w tej wersji opinii biegłego A. G. obejmuje składniki stałe, pewne i konkretne wynagrodzenia A. W. (1), który otrzymywał wynagrodzenie co najmniej w takiej wysokości za okresy zatrudnienia w (...)w Ł.. Natomiast za okresy pracy wnioskodawcy w (...) nr 1 w Ł. przyjęto stawkę godzinową 5,20 zł wynagrodzenia zasadniczego wynikającego z umowy o pracę, gdyż wnioskodawca nie udowodnił

innych składników wynagrodzenia, podobnie jak w (...) w Ł., gdyż nie udowodnił wysokości premii, która jak wynika z Układu Zbiorowego Pracy dla Budownictwa z 23.12.1974r miała charakter uznaniowy. Wnioskodawca zresztą tej okoliczności nie kwestionował.

Natomiast za okres zatrudnienia A. W. w MPK w Ł., z uwagi na brak jakichkolwiek dowodów co do wysokości pobieranego wynagrodzenia, Sąd w ślad za opinią biegłego A. G. we wskazanej wyżej wersji przyjął za ten okres minimalne wynagrodzenie obowiązujące w tym okresie zgodnie z art. 15 ust. 2a cytowanej Ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Sposobu wyliczenia i wysokości wynagrodzenia za ten okres wnioskodawca również nie kwestionował.

Sąd przyjął zgodnie z tą wersją opinii biegłego A. G., iż do 1980 r obowiązywała 1 sobota wolna w miesiącu, co wynika z powołanych przez biegłego w opinii przepisów.

Uwzględniając wszystkie wskazane wyżej okoliczności Sąd Okręgowy w Łodzi oddalił odwołania A. W. (1) w pozostałym zakresie, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 kpc jako niezasadne, gdyż wnioskodawca nie wykazał w sposób pewny, iż przez cały okres zatrudnienia w (...) w Ł., tj. codziennie wykonywał pracę przez 10 godzin dziennie i przez 8 godzin we wszystkie soboty, mimo iż z przepisów obowiązujących w tym okresie wynikało, że obowiązywała 1 wolna sobota w miesiącu. Sąd Okręgowy nie uwzględnił więc wynagrodzenia wyliczonego za 1 sobotę w miesiącu w wymiarze 8 godzin i wynagrodzenia za godziny nadliczbowe, tj. za 2 godziny dziennie. Niezasadność takiego wyliczenia wynagrodzenia wykazał również biegły w swych ustnych opiniach, a co Sąd przedstawił w ocenie dowodów.

Zgodnie z treścią art. 129 ust 1 cytowanej ustawy emerytalnej świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń nie wcześniej niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek w tym przedmiocie.

Sąd przeliczył emeryturę wnioskodawcy zgodnie z pkt 1 wyroku poczynając od pierwszego dnia miesiąca, w którym A. W. (1) złożył do ZUS I Oddziału w Ł. wniosek o przeliczenie emerytury wraz z angażami z (...) w Ł., tj od dnia 1.10.2013 roku.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności stron za wynik postępowania. Sąd zasądził od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddziału w Ł. na rzecz A. W. (1) 180 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. W chwili wydawania wyroku obowiązywało rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 roku, poz.1804). Zgodnie z treścią § 21 ww. rozporządzenia do spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie rozporządzenia stosowało się przepisy dotychczasowe do czasu zakończenia postępowania w danej instancji. Wysokość kosztów zastępstwa procesowego należało zatem ustalić na podstawie § 11 ust.2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jednolity Dz.U. 2013.490 z późn. zm.) w brzmieniu obowiązującym przed 1 sierpnia 2015 r. W myśl § 2 ust. 1 i 3 Rozporządzenia z dnia 28 września 2002 roku Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu zasądzając opłatę za czynności radcy prawnego z tytułu zastępstwa prawnego, sąd bierze pod uwagę niezbędny nakład pracy pełnomocnika, a także charakter sprawy i wkład pracy pełnomocnika w przyczynienie się do jej wyjaśnienia i rozstrzygnięcia. Stosownie zatem do treści § 2 ust. 2 Sąd zasądził na rzecz wnioskodawcy kwotę zastępstwa procesowego w wysokości trzykrotności stawki minimalnej mając na uwadze treść art. 100 kpc zgodnie, z którym Sąd może jednak nałożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ co do nieznaczącej części żądania, albo gdy określenie zależnej sumy zależało od oceny Sądu co miało miejsce w niniejszej sprawie.

ZARZĄDZENIE

1. Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikom stron , a pełnomocnikowi ZUS z pouczeniem o prawie, terminie i sposobie złożenia apelacji.

2. Wypożyczyć pełnomocnikowi ZUS akta rentowe, zobowiązując do zwrotu w razie złożenia apelacji.

S.B.